

ALEISTER CROWLEY

PRÍPADY SKROMNÉHO SIMONA

Detektívne poviedky
z pera „najskaženejšieho
muža sveta“.

EUROPA

ALEISTER CROWLEY

EUROPA

Publikáciu z verejných zdrojov
podporil Fond na podporu umenia.

u. fond
na podporu
umenia

Ďakujeme Vám, že ste si kúpili túto knižku,
lebo dobré príbehy žijú vtedy, keď ich čítame.

Kniha, ktorú držíte v rukách,
vznikla vďaka nášmu spojeniu s **582**¹⁹⁸⁸

Aleister Crowley: Prípady Skromného Simona

Preklad © Katarína Kvoriaková 2018

Doslov © Peter Uličný 2018

Redakčná úprava a poznámky © Martin Plch 2018

Návrh prebalu a grafická úprava © Martin Vrabec 2018

Sadzba © Milan Beladič (www.beeandhoney.sk) 2018

Ako jedenásty zväzok edície Liga výnimočných

vydalo © Vydavateľstvo Európa, s.r.o. 2018

Prvé slovenské vydanie

www.vydavatelstvo-europa.sk

ISBN 978-80-89666-51-5

Alister Fowler

PRÍPADY SKROMNÉHO SIMONA

LIGA
VÝNIMOCNÝCH
ZVÄZOK 11

Vysoká hra

I

Richarda Ffoulkesa preslávila oslnivá kariéra kriminálneho právnik a závideniahodné večierky pre pár vyvolených priateľov. Konali sa takmer vždy v jeho izbách v hostinci U Lincolna s výhľadom na jednu z najpríjemnejších zelených plôch Londýna.

V noci prvého decembra 1911 všetko zahalila hmla. V ten večer usporiadal Ffoulkes večeru na oslavu svojho víťazstva nad Korunou v prípade Marsdenovej vraždy.

Marsden mal dosť peňazí a žiadnych nepriateľov. Polícia sa sústredila na priateľa jeho nevydatej staršej sestry, ktorá ako jediná mala po obeti dedič. Takto nepriamo z toho podozrivý mohol profitovať. Iný motív sa nájsť nepodarilo. Chlapec, sotva dvadsaťročný, v noc vraždy večeral s pánom Marsdenom, takže polícia, prirodzene, našla tucty odtlačkov jeho prstov. Ffoulkes rozdziapal ich chatrnú sieť argumentov na franforce a vyhodil ju so smiechom do vzduchu.

Všetci hostia už odišli. Okrem jedného – jeho priateľa z detstva Jacka Flynna. Už na strednej škole spolu hrávali rugby a nerozlučne pokračovali aj na fakulte Balliol v Oxforde. Študovali právo, ale Flynn napokon vypočul volanie svojho srdca a dal sa na žurnalistiku.

Marsdenov prípad Anglickom hlboko otriasol. Motív prisudzovaný podozrivému chlapcovi menom Ezra Robinson síce nebol bohvieako presvedčivý, no nepodarilo sa objaviť ďalšiu osobu s akoukoľvek spojitosťou s prípadom, a hoci stopy vedúce k obvinenému ostávali veľmi chabé, žiadne iné neexistovali.

Iný vrah ani neprichádzal do úvahy fyzicky. Marsden bezpochyby zomrel na následky bodnutia bežným kuchynským nožom do srdca. Vražedná zbraň pochádzala zo súpravy prichystanej k večeri. Vylúčili aj nepozorovaný vstup do apartmánu, pretože recepcná na poschodí neustále sedela za pultom s priamym výhľadom na vchodové dvere. Navyše po tom, čo hotelový personál spratal zo stola, sa v miestnosti nachádzal iba obvinený. A dokonca ani Ffoulkes si netrúfol argumentovať, že ranu zasadenú zhora a odzadu by si človek mohol spôsobiť sám. Neuvažovali ani

o lúpežnom motíve a neobjavili sa nijaké stopy po prehľadávaní písomností. Na rúčke zbrane sa však našiel nespochybniteľný krvavý odtlačok Robinsonovho palca a na jeho ľavej ruke zreteľné poranenie. Stopy na noži i ranu vysvetlil tým, že sa pri porciovaní mäsa porezal, a keď si potom v kúpeľni poranenie umyl a obviazal, nôž zabudol na sušiaku.

Jediný záchytný bod poskytol obhajobe lekársky posudok, ktorý čas úmrtia stanovil na približne dve hodiny po Robinsonovom odchode. V tom okamihu zároveň nastal v celom hoteli dočasný výpadok elektrického prúdu. Ffoulkes vyhlasoval, že starký sa po riadnej dávke vína chystal ešte pred spaním do kúpeľa, keď zrazu zbadal nôž a spomenul si, ako kedysi amatérsky žongloval. Mnohé dôkazy svedčili o tom, čo nasledovalo. Začal sa s nožom hrať, vyhadzoval ho a chytil. Svetlo sa náhle vyplo práve vo chvíli, keď bol nôž vo vzduchu. Marsden neobratne uskočil a čepeľ ho mohla zasiahnuť medzi lopatky.

Protikladná teória žaloby tvrdila, že Robinson sa vrátil po svojom obale na cigarety, ktorý polícia skutočne našla v miestnosti. Zahalený krátko trvajúcou tmou prešiel popri recepcnej, prekĺzol do apartmánu, zbadal príležitosť, chopil sa jej a rýchlo sa vytratil prv, ako sa svetlo znovu zaplo. Navyše ani nedokázal uspokojivo opísať všetky svoje kroky po odchode. Podľa vlastných slov ho príšerne rozbolela hlava, a preto sa od Marsdena pobral tak zavčas. Túlal sa ulicami, aby sa mu uľavilo. Na druhej strane, nikto z hotelového personálu nedokázal potvrdiť jeho údajné opustenie budovy. Recepčná z poschodia dosvedčila, že v čase výpadku elektriny vládol všade veľký rozruch. Počula hluk z viacerých izieb, ale mohlo ho spôsobiť obyčajné zmätenie hostí vyvolané náhlou tmou.

V tomto prípade vyšiel Flynn Ffoulkesovi maximálne v ústrety. Týždeň čo týždeň konal priam zázraky, keď sa mu darilo pomôcť priateľovi vyhnúť sa obvineniam z pohrdania súdom, pretože ten si o ne pravidelne priam koledoval. V novinách sa objavovali články o justičných omyloch, iné o nepresvedčivých nepriamych dôkazoch bez silného motívu a ďalšie o rôznych čudných náhodných úmrtiach. Flynn podrobne opísal prípad profesora Milnesa Marshalla, ktorý sa pošmykol a spadol, keď si po výstupe na Deep Ghyll v pohorí Scawfell nastavoval fotoaparát. Na miernom zasneženom svahu sa mu nepodarilo zodvihnúť a skotúlal sa až na okraj priepasti. Na jej

úbočí ho potom našli mŕtveho, rozdrúzaného na kašu. Celý incident sa odohral priamo pred zrakom niekoľkých ďalších horolezcov. Táto udalosť sa dosť líšila od nehody pána Arthura Wellmana na Trifthorne. Ten padal osemsto stôp a predsa neutrpel horšie zranenie než ľahké porezanie nohy o ostrie čakana na ľad.

Flynn mal k dispozícii stovky takýchto paralel a postupne ich každý týždeň vbíjal do hláv čitateľov. Medzitým sa svedomite vyhýbal akejkoľvek zmienke o Marsdenovi. Keďže súd nemal o jeho spojení s obhajobou ani tušenia – aspoň nie oficiálne –, nemohol nič namietat'. Zatiaľ Flynn dokonale a umne formoval názor verejnosti a nakoniec porota ani nie po štvrt'hodine zvažovania zbavila Robinsona obvinení.

Hostia Ffoulkesa zasypávali poklonami nad vynaliezavosťou jeho teórie o nehode. Advokát z toho však nemal radosť. „Ach, to nič nebolo,“ odpovedal, „skutočnou obhajobou bol chýbajúci motív. Povedzme, že by sme súhlasili s teóriou polície o Robinsonovom konaní – predstavme si nôž v jeho rukách a únik, ktorým dosť riskoval, pretože svetlá mohli naskočiť každú chvíľu – pripusťme všetko, ale nakoniec sa aj tak sami seba spýtame: ‚Prečo by chcel toho chlapa prebodnúť?‘ Nepohádali sa a obeť dokonca ani nemala žiadne námietky voči jeho sobášu so slečnou Marsdenovou. Týmto činom by, naopak, riskoval, že k manželstvu nedôjde. Nemohol sa predsa domnievať, že unikne pozornosti a jeho snúbenica dostane dvanásťtisíc ročne namiesto štyroch. Prepána, človek so zdravým rozumom by pre taký chabý motív nezabil ani zajaca!“

Napokon všetci hostia odišli. Ffoulkes a Flynn si zapálili cigary a posadili sa k družnému rozhovoru. Pred nimi stála fľaša Green Seal ročník 63, jedného z najlepších vín, aké kedy vzišlo z Porta. Chvíľu v tichosti pofajčievali.

„Dick, aké výnimočné víno,“ pochval'oval si Flynn.

„Ach, *cher ami*, je od nás staršie len o desať rokov. Dostávame sa k plnému vínu a plnému štádiu života.“

„Nuž, ale stále nám zostáva nejaké to vzrušenie. Skvelý prípad.“

„Áno, som rád, že si ostal. Tušil som, že by si o ňom chcel počuť viac.“

„Pochuť o ňom viac?“

„Jasné, našlo sa v ňom totiž niekoľko zaujímavých detailov.“

„My si ich už predsa nepotrebujeme opakovať.“

„Ja však nenarážam na to, čo vyšlo najavo na súde.“

„Nie? Na súde zrejme nikdy nič nevyjde úplne najavo!“

„Rovnako ako v novinách.“

„Dobre, tak už to vysyp! Predpokladám teda, že to Robinson skutočne spravil.“

„Samozrejme. Došlo síce k nehode, ale celkom iného druhu. Keď vystúpil z výťahu na Marsdenovom poschodí, na svoj úžas v pôvabnej recepcnej z poschodia spoznal svoju niekdajšiu lásku Maud Duvalovú. Obaja boli členmi akéhosi kultu uctievačov diabla a medzi ich obľúbené kratochvíle patrilo kokaín. Mimochodom, Robinson je narkoman. Aj do väzenia sme mu museli prepašovať omamné látky, inak by zošalel. No a stará vášeň vzplanula ako suchá tráva v lete. Jeden druhému sa stratili, veď vieš, ako to chodí. Obaja sa zúfalo snažili obnoviť spojenie, ale márne. Tak jej v skratke prezradil svoj plán. Jej odpoveď bola rovnako sladká, ako rozhodná: ‚Zabi toho starca a ja sa postarám o stopy. Ožeň sa s tou starou dievkou a presne o rok o polnoci sa stretne na našom starom mieste. Nájdeme spôsob, ako sa zbaviť aj jej. Dovtedy už neriskujme ani slovko.‘ Veľkí a úspešní zločinci sú zvyčajne ľudia pevného charakteru a náhlych rozhodnutí. Zvyšok príbehu je už krátky. Keďže si Robinson nepriniesol žiadnu zbraň, naplánoval nehodu s nožom. Hotel opustil všetkým na očiach okolo pol desiatej. Nepovšimnutý sa vrátil vchodom pri bare, dostal sa až na chodbu medziposchodia a potom na Marsdenovo poschodie. Vyhol sa tak hrozbe, že by ho z hlavnej kancelárie niekto zbadal. Výpadok elektriny s tým nemá nič spoločné. Stalo sa to asi o dvadsať minút neskôr. Prišiel, zabil starkého a odkračal rovnako, ako prišiel. Poriadne odvážne, čo? Vďaka kokaínu. No a teraz sa chystá vyženiť peniaze slečny Marsdenovej.“

„Teraz už chápem jeho motív! Maud je kus, ako by povedali Američania.“

„Veru, dokonalý diabol s tvárou dieťaťa a spôsobmi *jeune fille bien élevée* alebo, ako hovoria Francúzi, dobre vychovanej mladej dámy. Taký istý typ ženy, aký si ty typ chlapa, Jack, ty starý lotor.“

„Tak to ti teda pekne ďakujem. V tomto prípade by si však aj tvoje morálne zásady zaslúžili kritiku. Očividne sa za tým skrýva pätnásť rokov ohýbania zákonov.“

„Nie, môže za to vplyv starého dobrého Jacka a jeho pätnásť rokov žurnalistiky!“

„Neblázni! Privádzaš ma do rozpakov. Presne tak! Dajme si ešte fľašu portského.“

Ffoulkes vošiel do špajzy a vrátil sa s dvoma fľašami. Asi desať minút mlčali.

„Dočerta, mám taký čudný pocit,“ prehovoril nakoniec Flynn. „Pamätáš si tú noc, keď sme rektorovi dali do nočnej košele jodid dusitý?“

„Akože sedím na tejto stoličke z mäkkej kože, dobre si to pamätám!“

„Áno, dostali sme ho! Ale teraz ma ženie skôr duša než telo. Počas tých posledných týždňov sa mi veľmi páčilo zahrávať sa so súdom. V živote som veru nezažil lepší pocit. Bolo to skutočne vzrušujúce. Možno preto som vždy tak dychtil po poľovaní na vysokú a osamelé lezenie po skalách.“

„Ja uprednostňujem rybárčenie. Väčšmi ma vzrušuje dokazovanie si vlastnej intelektuálnej nadržanosti či prešibanosti.“

Rozhostilo sa ticho.

„Čo si inak myslíš o vražde?“ vyhrkol náhle novinár.

„Podľa anglického práva je to najzávažnejší zločin, samozrejme, okrem vlastizrady.“

„Pravda, ó, múdry sudca! Ale čo znamená z pohľadu morálky?“

„Podľa toho trubiroha Wilda¹ je to umenie.“

„Keby som o nej písal esej, bral by som ju ako šport. A len tak medzi nami, práve preto som ešte žiadnu nenapísal.“

„Prečo?“

„No prečo asi, ty stará intelektuálna nadržanosť a prešibanosť? Pretože keby som sa na to niekedy dal, určite by som nejakému pomätencovi vnukol motív. No po našom dnešnom rozhovore som ti ochotný prezradiť, že keby ma pristihli, určite by som si za obhajcu najal práve teba. Premýšľaj, si predsa muž motívu, nad touto úvahou. Človek už predsa nezabíja pre jedlo, iba ak v ďalekých krajoch alebo vo výnimočných a naliehavých prípadoch.“

„V dnešných časoch sa zabíja len z dvoch dôvodov, kvôli zisku alebo odplate.“

„Nezabudni na lásku.“

1 Oscar Wilde (1854 – 1900) – írsky dramatik, prozaik, básnik a tvorca slávnych aforizmov

„Tá je len pre psychopatov.“

„Nuž, všetci sme svojím spôsobom psychopati. Je to len láskavý pojem, ktorý dnes bežne používajú doktori.“

„Pokračuj!“

„Takže za najväčší motív zo všetkých považujem dobrodružstvo. Priveľmi sme si štandardizovali život a tí z nás, čo ho milujú, sa stále viac a viac ženú do honby za dobrodružstvom v podobe zločinu.“

„Alebo žurnalistiky.“

„Čo je len jeden z menších zločinov. Nemusíš však pokračovať, právnické remeslo sa najviac podobá na lov ľudí.“

„Zrejme na tom bude niečo pravdy.“

„Samozrejme, že bude. Ide však len o strieľanie bažantov s celým policajným zborom ako nadháňačmi. Nemáš z toho žiadne vzrušenie. Nie. Vražda bez motívu však ideálne zodpovedá pravému športovému duchu. Zabiť človeka je nebezpečnejšie ako sledovať zraneného diviaka do hustého lesa. Pravý anarchista pasie po najvyššej hre, pretože má skutočný pocit krivdy.“

„Tvoja esej o vražde by sa dozaista čítala znamenite.“

„Teba to neláka? Najmä pre tvoju túžbu dokázať si psychickú prevahu nad ostatnými? Len si pomysli na obalamutenie hlúpej polície, oklamanie detektívov falošnými stopami a napokon víťazoslávne dokázanie vlastnej nevinu, aj keď sám dobre vieš, ako to celé bolo!“

„Zvádzaš ma? Vždy takto začínaš, uvedomuješ si to?“

„No a ty mi zakaždým podľahneš!“

„*Cher ami*, už len pre toto ti viem všetko odpustiť!“

„Sarkastický až do špiku kosti!“

„Mal by som sa ti vlastne poďakovať, pretože sme z toho zvyčajne dokázali vyviaznuť bez následkov!“

„A som na to patrične hrdý, môj verný priateľ!“

„Pravda, kamarát do dažďa!“

„Ale teraz vážne. Asi som sa dnes večer zbláznil, ale skutočne ťa idem zvádzať. To však nedokazuje, že na vine som ja. Spôsobilo to toto dobré portské a nepochybniteľné kvality tvojej historky o Marsdenovi. Možno aj tých pár náhodných poznámok o slečne Maud Duvalovej...“

„Vedel som, že z toho niečo vzíde.“

„Priznávam, že na to mám slabosť. Občas ťa až márnivo túžim ovládať a v takej chvíli sa vo mne priam absurdne prebúda ženská stránka.“

„Dobre, už si ma varoval, tak konečne spusti. Čo navrhuješ?“

„Och, prepána, ešte som o tom nepremýšľal!“

„Si detinský!“

„Máš pravdu, je najvyšší čas ísť do postele. Asi sa už poberiem domov.“

„Nie, ešte nechod'. Dajme si kávu na vytriezvenie a potom brandy, ročník 48.“

„Je na porazenie, že trochu brandy ťa dokáže opiť a veľké množstvo ťa znovu narovná!“

„Prozreteľnosť, priateľu!“

„Radšej sa jej domáhaj v čase problémov.“

Ffoulkes sa vybral do kuchyne. Jack sa lenivo postavil a prešiel k oknu. Roztvoril ho a dovnútra začal prúdiť studený vlhký vzduch. Pri dotyku s rozhorúčenou a od vína červenou tvárou mu spôsobil nekonečné potešenie.

Stál tam azda desať minút. Zo zadumania ho vytrhol hlas.

„Café noir, Gamiani!“

Strhol sa, akoby ho ktosi udrel. Ffoulkes sedel na vankúši na dlážke vo vyšívanom župane z čierneho hodvábu a výdatne nalieval tureckú kávu do lesklých kovových šálok. Vedľa neho stála veľká strieborná vodná fajka s už rozpálenými uhlíkmi v miske.

Jack si vzal župan prehodený cez kreslo a urýchlene sa prezliekol. Potom sa posadil oproti priateľovi, s rukami spojenými na čele sa hlboko uklonil a s predstieranou vážnosťou povedal: „Ó, najmocnejší kráľ, vaše želanie je mi rozkazom!“

„Nech Šeherezáda rozpovie okúzľujúci príbeh z Dvetisíc a druhej noci, rozprávajúci o zlomyseľnom žurnalistovi, ktorý popri debate o stave spoločnosti z dlhej chvíle zvädza vychýreného právnik a k vražde ako kratochvíli!“

„Čujme teda! Ale skôr než rozvinem rozprávanie, musím do seba dostať čo najviac kávy.“

Jackovi sa uráčilo rozhovoriť až po hodnej chvíli: „Využijúc slová cteného Abdullaha El Haji i-Shiraza,“ začal, „stiahnem teraz hodvábnny obal vodnej fajky naplnenej ružovým olejom a rozpoviem ti zvláštny príbeh.“

Zhlboka si potiahol a pokračoval: „Keď kráľ Brahmadata vládol vo Váránasí, žili tam dvaja bratia Chuckerrbutty Lal a Hari Ramkrishna. Skrátené ich môžeme nazývať Pork a Beans. Porka, básnika a diabolsky jemného džentlmena, zlákal nehanebný Beans, právnik, ktorý bol veľmi prešibaný a túžil sa s bratom stavať. Takéto boli jeho podmienky: V období dažďov sa každý z nich mal vybrať do vzdialenej časti krajiny a spáchať tam úkladný zločin – zavraždiť nejakého verného sultánovho služobníka. A keď sa potom vrátia, porovnajú si príbehy. Zhodli sa, že by to mala byť vražda aj v očiach zákona – čin, za ktorý by ich určite popravili, ak by ich prichytili. Narafičiť falošné stopy by tiež bolo proti športovému duchu, pretože tak by život nevinného človeka unikol zbytočne a hra by sa nenaplnila. No musí to byť nespochybniteľná vražda, bez možnosti samovraždy či nehody. Navyše zločin musí mať dobrodružnú povahu a nesmie byť spáchaný z nenásytosti a nevraživosti. Chceli tým dokázať, že bez motívu, ktorý by na nich vrhol tieň podozrenia, im nehrozí žiadne riziko. Ak však jedného z nich budú podozrievať mameluci, sbirri², janičiari alebo progini³, ukryje sa u toho druhého. Ale dávaj pozor, ó, veľký kráľ! A ak to niekto z nich pobabre, bude musieť konkurentovi zaplatiť toľko zlata, čo ťava unesie. Na naše peniaze je to asi tisíc libier. Stavíme sa?“

Ffoulkes natiahol ruku: „Takže stávka.“

„Vážne to chceš urobiť?“

„Bohuprisahám.“

„Bohuprisahám a teraz, ó, veľký vládca, chápem, že vašu umeleckosť morí únava, uľahnite preto na lôžko cudnosti a nechajte svojho verného služobníka ustlať si na pohovke.“

Ráno Ffoulkes pri raňajkách povedal: „Čo sa týka našej stávky...“

„Platí?“ vykrikoval Flynn okamžite.

„To si píš! Len... hm... Hádám budem potrebovať ešte ďalších sedem či osem rokov právnickej praxe, preto si podmieňujem, že ten premárnený život by mal byť čo najmenej cenný.“

„Určite,“ súhlasil Flynn, „ja pôjdem do Ostendu.“

2 policajti

3 prokurátori

„Výborne, novinové správy budú slúžiť ako dôkaz, ale pošli mi celé výtlačky a označ iné pasáže, nie tie, ktoré budú odkazovať na stávk.“

„Och, intelektuálna prešibanosť a nadradenosť!“

„Dáš si ešte kávu?“

„Dám, ďakujem.“

O hodinu sa už každý pustil svojou cestou na určené miesto, kde zbožným Angličanom vytyčoval cestu cnosti a spravodlivosti.

II

Sir Richard Ffoulkes – pretože sa pred chvíľou vrátil z oslavy kráľových narodenín – hľadel s odporom na svoju parochňu a talár. Na stole pred ním ležala veľká kožená škatuľa s mnohými farebnými muškami a práve sa presvedčil, že jeho sedemnást'alcov dlhá udica je v dobrom stave. Vlastne sa správal neuveriteľne detinsky a skúšal svoj navijak tým, že nahadzoval z okna a desil tak všetky okolité vrabce. Patril to k jeho bežnej rutine na začiatku leta. Nikdy sa mu nezunovala.

Potom si náhle uvedomil, že sa nechystá len na obyčajné prázdniny. Pripravoval sa predsa vraždiť.

Prešiel k zrkadlu a vyrovnane si prezrel tvár. Bola dokonale pokojná. Vo svojich ostrých črtách nebadal žiadne známky vzrušenia. „Vždy som si myslel,“ hľbal, „že zákruty života zvyčajne určuje náhoda. Udalosti sa nedajú predvídať s matematickou presnosťou a vo veľkých veciach rozhodujú najmenšie detaily. Práve preto sa aj tie najprešpekulovanejšie zločinecké hlavy vždy pošmyknú na najneohrabanejšom kúsku smoly. Nesmiem zabudnúť na príbeh istého dôstojníka z Gibraltáru, ktorý svojím d'alekohľadom úplnou náhodou pristihol pastiera priamo pri zločine. Na druhej strane, koľkým sa podarilo vyklízuť len vďaka hlupákovi, čo poničili stopy? Napríklad Jackovi Rozparovačovi!

No motív je najpodstatnejší. Keď neexistuje, nevedú ani najpresvedčivejšie stopy nikam, pretože naša najistejšia viera nám diktuje, že ľudia zvyčajne konajú len na základe dôvodov alebo túžob. Preto sa nedokážeme chrániť pred bláznami a anarchistami. Len ťažko by som veril vlastným zmyslom v nasledujúcom prípade: Predstavme si, že by ma návštevou poctil nejaký významný šľachtic

a počas úplne rozumného rozhovoru by mi bez akéhokoľvek dôvodu a ospravedlnenia zlomil rybársky prút. Keby som ho žiadal o vysvetlenie, pokojne by poprel, že niečo také urobil. Kto by mi uveril? Ak by som teda na preplnenej ulici zastrelil v dave niekoho úplne cudzieho, zbavil sa revolveru a zároveň zabezpečil, aby zbraň nijako nevedla k mojej osobe, dozaista by mi nehrozilo dolapenie. Svedectvá tých, čo ma videli pri čine, by môj obhajca v krížovom výsluchu rozniesol na kopytách. Ani oni sami by napokon neverili vlastným očiam.

Z toho odvodzujem záver a zároveň najlepšie predpoklady pre spáchanie vraždy: Po prvé, nesmie existovať žiadny presvedčivý dôvod skutku. Po druhé, zbraň sa nemôže dať spojiť s mojou osobou. Nepotrebujem sa predsa zaoberať maskovaním stôp, až na také zrejmé ako krv, pretože pokúšať sa vymyslieť falošné alibi je nanajvýš trápne. Na šikovného a dostatočne inteligentného zločinca vlastne nečaká žiadna väčšia nášľapná mína, než morálne odsúdenie pohoršeného arcibiskupa z Canterbury.

Môj plán je preto úplne jednoduchý. Musím sa zmocniť zbrane bez toho, aby si to niekto všimol a použiť ju na neškodnom cudzincovi v príhodnej chvíli, keď sa bude zdať, že sa nik nepozera, aj keď priamo na tom až tak nezáleží.

Vrátil sa k svojmu rybárskemu prútu a po chvíli zamrmal: „Ide vlastne o dosť veľkú stávkú, o viac ako tisíc libier. Hádám predsa len pozorne zvážim všetky detaily. V praxi to totiž nemusí byť také ľahké!“

Jednako sa prvá časť programu ukázala ako osviežujúco jednoduchá. Dovolenku totiž vždy zvykol tráviť dlhými prechádzkami k jazeru alebo rieke, kde lovil ryby. Neznášal automobily. Šťastie chcelo, že hneď v prvý týždeň mu počas potuliek po hradskej padol zrak na predmet pohodený pri ceste. Ležal tam ťažký francúzsky kľúč, ktorý tu po ukončení opráv očividne zabudol nejaký šofér. Jeho myseľ sa okamžite chopila príležitosti. Nikde nikoho. Kľúč už stihol zhrdzavieť, musel tam teda ležať niekoľko dní. Mohli ho zodvihnúť už stovky rúk. Neviedol by k nemu. Nikdy v živote ani nevlastnil taký nástroj, navyše bol úplne bežný. Rýchlo ho strčil do vrečka. Keď prišiel domov, opatrne ho zabalil do cestovnej pokladnice, vecičke z pevnej ocele, ktorá sa zatvárala na kľúč a ten nikdy neopustil retiazku na jeho zápästí. „Tak,“ povedal si, „teraz už

len nájsť nejakého bežného cudzinca. Mal by som radšej odísť zo Škótska. Tu niet neškodného človeka. Odveká prirodzenosť predsa núti Angličana zabiť všetkých Škótov. Buď teda zbohom, krajina poctivej whisky!

Jeho ďalšie úvahy sa niesli v tomto duchu: Aj keď sa chystal zabíjať francúzskym kľúčom, bude musieť prijať isté opatrenia. Musí to byť veľmi čistá práca, bez zbytočného vzruchu či boja. Toto dumanie ho napokon doviedlo k rozhodnutiu, že najlepšie bude zabiť svoju obeť v spánku. Jeho právom vycibrená myseľ zavrhla myšlienku na dobrodružstvo alebo šport. *Bezpečnosť predovšetkým* – tak znelo jeho motto. Zvolil si teda jednoduchý prístup k plánovanému zločinu, chcel si predovšetkým dôkladne premyslieť jednotlivé kroky. Musí počítať s každou eventualitou. Jeho intelekt ani len nepostrehol ohavnosť konania. Rozum je dokonale amorálny.

Cestou z Edinburghu do Londýna dostal brilantný nápad. Zabije slečnu Marsdenovú! Mimochodom, teraz už vlastne pani Robinsonovú, pretože sa zosobášila so svojím priateľom, len čo sa dokázala jeho nevina, čím vlastne potvrdila svoju neochvejnú vieru v neho. Ffoulkes dobre poznal jej dom, strávil v ňom totiž niekoľko dní, keď pracoval na prípade. Bolo to opustené miesto a staršia dáma si rada vychutnávala čerstvý vzduch. V zime či v lete preto zvykla spávať na verande. Dokonale priateľská osôbka, ktorá mu za obhajobu hojne zaplatila. Všetko hralo v jeho prospech. Keby ho hoci aj Ezra prichytil pri čine, mal jazyk zviazaný. No odhaleniu by naozaj radšej čelil sám. Služobníctvo spáva ďaleko od verandy na opačnom konci nesúrodého domu a nie sú tu dokonca žiadni susedia ani psy. Jeho prítomnosť v susedstve nebude budiť pozornosť, veď len prišiel na rybačku. Na druhú časť dovolenky si v tej oblasti prenajme chatu a prejsť asi päť míľ po pahorkatine mu nespôsobí ani najmenší problém. Postačí mu jedna bezmesačná noc, urobí, čo treba, a vráti sa po svojich naspäť. Tisíc k jednej, že si jeho odchod z chaty nikto nevšimne.

Tak sa pustil do práce. Priamo na mieste si zaumienil podniknúť jediné opatrenie navyše a neúnavne sa preto snažil nakloniť si vikára. Každý večer s ním hrával šach a predstieral mimoriadnu náklonnosť voči jedinej dcére tohto váženého džentlmena. Podľa jeho mienky bolo dobré vytvoriť zdanie, že sa v mysli zaoberá len potešením z jej dobývania. Ostatní dedičania by určite nevideli nič zlé

na tom, keď sa zaľúbenec vyberie na dlhú večernú prechádzku – ak by ho náhodou niekto zbadal odchádzať alebo prichádzať do chaty.

Posledné doladenie jeho premysleného plánu nastalo, keď začal odpočítavať čas do novu. Nastane práve v deň výročia Marsdenovej vraždy. Správna noc na akciu. Šikovný spisovateľ či detektív by v spojitosti s týmto dátumom vytvoril príbeh záhadnej pomsty. Ani Ezra nebude doma. Má sa predsa stretnúť s Maud. Mohlo by sa, samozrejme, stať, že spomienka starú dámu hlboko dojme a v onú noc zostane dlho hore, ale musí to risknúť.

Veci sa vyvinuli dokonca oveľa lepšie, ako dúfal. Tri dni pred zamýšľaným zločinom vikár náhodou spomenul, že stretol mladého Robinsona – ‚očarujúceho mladíka, ktorého ste tak skvelo obhajovali‘. Smeroval do Londýna, kam ho náhle odvolali kvôli obchodným záležitostiam. Očakával, že sa vráti o týždeň, možno o desať dní. Pani Robinsonová sa však za ním nevybrala. Podľa jeho vlastných slov ‚je trochu chorá, tá úbohá dáma.‘

Keď konečne nadišla veľká chvíľa, Ffoulkes predviedol majstrovský kúsok a požiadal vikárovu dcéru o ruku. Tá so sobášom okamžite súhlasila a mladí sa hneď po večeri veselo vybrali ruka v ruku na prechádzku po dedine, kde im poblahoželalo zopár oneskorených návštevníkov tohto bohom zabudnutého kúta sveta. No Ffoulkes skrýval vo vrecku francúzsky kľúč a len čo odprevadil svoju snúbenicu na vikárstvo, pustil sa najprv okľukou a potom rýchlo a priamou cestou naprieč pahorkatinou. Šťastie ho sprevádzalo až do konca, pretože našiel svoju obeť spať. Jediný úder kľúčom zabaleným do papierového vrecka na stlmenie zvuku jej rozdrvil lebku. Domov sa vrátil bez toho, aby ho niekto videl či začul.

O dva dni poslal Flynnovi list s výstrižkom z miestnych novín.

Môj drahý Jack,

Marsdenova vražda má príšernú dohru. Teraz je už úplne zrejmé, že nešťastný osud rodiny spôsobila nejaká odveká roztržka. Možno už trvá celé generácie. Dokonca aj takého rázneho advokáta, ako som ja, táto skutočnosť šokovala. Vidíš, mal som teda pravdu, keď som tvrdil, že za Marsdenovou smrťou musí byť nejaký silný motív. Dozvieme sa niekedy pravdu? Znie to ako príbeh z Tisíc a jednej noci.

O mesiac sa vrátil do Londýna. Od Flynna nedostal žiadnu odpoveď a preto predpokladal, že je stále na dovolenke.

V prípade pani Robinsonovej nikoho nezatkli, nenašli totiž žiadne stopy. Francúzsky kľúč, ktorý Ffoulkes pohodil pri verande, poslúžil jedine na to, že zo zločinu podozrievali nejakého tajomného tuláka, ktorý sa dal na zlé chodníčky. Záhadu ešte väčšmi zahmlil nečakaný vývoj. Jej manžel akoby sa do zeme prepadol. Jeho účasť na tomto zločine však vonkoncom neprichádzala do úvahy. V predošlý večer totiž večeral s britským vicekonzulom v Marseille a bolo preto fyzicky nemožné, aby sa stihol vrátiť v čase vraždy a spáchať zločin.

Zjavná dedukcia viedla k tomu, že nech už Marsdenovcov neznašal ktokoľvek, pridal si na zoznam ďalšiu položku.

„Nuž,“ hovoril si v duchu Ffoulkes zavretý vo svojej izbe, „aspoň neprehrám tých tisíc libier. Teraz však musím vyriešiť situáciu so slečnou natri-ma-na-chlieb-a-bozkaj-ma. Uf!“

III

Keď ste sa už navečerali v reštaurácii u Bassa, čo sa dá považovať za vrchol ľudskej blaženosti, určite sa radšej vyhnite prudkému pádu do slzavého údolia prechádzkou po prístavnej časti Marseille. Nájdete v nej uličky porovnateľné vari len s rybím trhom v Káhire a rozhodne podobné zákutiam, aké môžete nájsť iba v Hongkongu, Honolulu či v New Orleanse. Najmä ak prejdete klenutou pasážou, ktorú zasvätení nazývajú Brána do pekiel, pretože tvorí vstup do výnimočne fascinujúcej a nesmierne pochybnej štvrte mesta.

V onú noc hrdinského počínania sira Richarda Ffoulkesa do tejto uličky pokojne vošiel mladý muž odetý ako Angličan, hoci sa zjavne nechal uniesť svojou prehnanou obľubou šperkov, čo pôsobilo dosť groteskne.

Pozrel na hodinky zapnuté okolo zápästia. Desať minút pred polnocou. Len čo si skúmavým pohľadom prezrel okolie, vytiahol z vrecka drobnú fľaštičku. Na chrbát dlane si z nej vytriasol niekoľko zrníčok bieleho prášku. Nasal ich do nosa. Nasledovala chvíľa váhania, potom zamával vychádzkovou palicou a rázne vykročil na malé námestie. Prechádzal sa hore-dolu a na chvíľu sa dokonca posadil, akoby si chcel uctiť drahú spomienku. Po niekoľkých minútach sa

znovu vrátil do uličky. Tentoraz sa v nej už niekto ukrýval. Stála tam dievčina. Oblečená v čiernom s prehnanou vycibrenosťou, no vďaka príťažlivosti a vitalite, čo sa jej odrážala v tvári, spolu s leskom a vášňou v očiach nepôsobil ten obraz úplne banálne.

Nasledovala dlhá chvíľa zvitavania. Dievča natiahlo ruky. Muž ich vzal do svojich dlaní. Asi minútu len mlčky stáli, nemohli sa nasýtiť pohľadom, predlžovali delikátne muky zdržanlivosti. Potom sa pomaly pritiahli k sebe a ich pery sa stretli v náruživom bozku.

Zjavne si neuvedomovali, ako dlho trvalo ich objatie, po chvíľke si však všimli, že nie sú sami. Kúsok od nich stál muž, vysoký, štíhly, takmer ženskej postavy. S istotou sa dalo povedať len toľko – jeho odev hraničil s extrémnosťou, ba dokonca mu nechýbal ani dotyk púdru na lícach a rúžu na perách. Ladné biele ruky zdvihol k nozdram a milenci si uvedomili, že využíva tmu, aby sa oddával kokaínu.

Prihovoral sa im zamatovým hlasom. „Odpustite mi,“ hlesol mäkko s jemným francúzskym prízvukom, „ale teší ma vaša blízkosť. Videl som tu *monsieura* pred pár okamihmi a hneď som vedel, že je určite ten vyvolený. A *mademoiselle* to dozaista pochopila už dávno. Mohli by ste mi prezradiť, s kým mám tú česť?“

Dievčina sa usmiala. „Ste medzi priateľmi,“ zašepkala očarujúco a natiahla k nemu ruku. Pozdravil ju náznakom dotyku pier a potom vytriasol hojnú dávku kryštálového jedu z jantárovo-smaragdovej tabatierky, ktorá nepochybne pamätala časy Ľudovíta XIV.

Horúčkovito naňho uprela zrak: „Naposledy som sa toho dotkla,“ šepala, „už veľmi dávno. Mimochodom, prepáčte mi, ale nie ste náhodou Angličan?“

„Áno,“ priznal sa švihák. „Som herec na dovolenke. Čo keby ste ma nasledovali do mojich komnát? Ide síce len o skromnú manzardu alebo čosi trochu lepšie, ale mám tam zásobu nebeského snehu a mohli by sme spolu stráviť nádhernú noc.“

„Poďme!“ súhlasilo dievča a stlačilo ruku svojho milenca. Ten chvíľu váhal.

„Traja sú už spoločnosť,“ vyhlásil jej priateľ, „ak si rozumejú.“

„Bude to dokonalé,“ naliehala dievčina, „a príde nám to vhod – iným spôsobom,“ dodala temne.

„Áno, ten plán má určité pozitíva,“ pripustil mladík, „ďakujeme za pozvanie. Pôjdeme s vami. Ako sa voláte? Ja som Herbert Aynes.“

A túto dámu budeme volať Mab, ak súhlasíte. Viete, mohli by sme čeliť hnevu žiarlivého manžela, preto musíme byť opatrní.“

„Určite, prezieravosť nadovšetko, s tým nemám žiadny problém. Volajte ma Francis Ridley.“

Podali si ruky a veselo vykročili na hlavnú ulicu štvrte očarení farbami a hrou tieňov, chrapľavými výkrikmi v čudesných jazykoch, ktoré ich zdravili z každej strany, dokonca aj zvláštnymi vôňami, lebo keď v ľuďoch tlie láska, dobrodružstvo a kokaín, v celom vesmíre neexistuje miesto, ktoré by nebolo čírou radosťou. Po pár krokoch však pod Ridleyho vedením odbočili a začali sa šplhať po schodoch na pravej strane ulice. Asi o minútu vošli do starobylých dverí, vystúpili po troch schodíkoch a ocitli sa v Ridleyho podkroví.

Zariadenie očarujúcej miestnosti pôsobilo veľmi žensky a roztomilo, doslova v nej hrali žiarivé farby. Na jednej strane stála pohovka zavalená vankúšmi, na druhej visela z trámov hojdacia sieť spletená z jasne červených povrázkov. Ridley prešiel k oknu a zavrhol okenice.

„*Madame est chez elle.*“⁴ oznámil galantne.

„Úžasné miesto!“ zasmiala sa dievčina. „Ako ste k nemu prišli?“

„Ach, bývalo to miesto tajných stretnutí milencov.“

„Bývalo!“

Vtedy sa všetci traja takmer súčasne rozosmiali.

IV

Ffoulkesa nadmieru zamestnával verejnosťou hojne diskutovaný prípad. Za posledné dva roky niekoľko vplyvných denníkov nepriamo obvinilo kráľovských ministrov z najodpornejšieho kradnutia. Kupovali a predávali akcie, údajne dokonca manipulovali cenami na burze. Vraj zneužívali svoje postavenie na vyhlásenia, že vláda sa rozhodla alebo nerozhodla uzavrieť zmluvu so spriaznenými firmami a následne, keď si už prišli na svoje, všetky fámy popreli. Noviny útočili tak vytrvalo, že obvinení ministri sa odhodlali na zúfale opatrenie. Podali vopred prichystanú žalobu za urážku na cti proti istému parížskemu žurnálu, pretože v ňom vyšiel jeden z nactiutľhačských článkov. No ľudia sa naďalej vytrvalo pýtali, prečo

4 Pani je doma.